

LACKFI JÁNOS

A gondoskodás zsoltára

Édesanyám ünnepére

*Uram,
nagy itt a forgalom,
késés nélkül röpdösnek
a menetrend szerinti angyalok,
míg a vizek mélyén
cikáznak szemhéz nélküli szemek,
melyekkel a világot
szüntelenül nézegeted.*

*Rezzenetlen szemed
bekukkant időnként a nők méhébe is,
az anyavirág szemének
lehunyt szirmai mögé,
hol új életre huzalozódnak a testek,
ezek az elektromos tekercesek,
ezek a DNS-láncok selyemszálaiba
göngyölgetett kis rózsaszínű hernyók.*

*Uram, kihoztál az anyaméh fogságából,
a köldökszinór és méhlepény
húsozfazekai mellől,
kivettetem a hideg világba,
rideg világba, ólmos világba,
kivettetem az izzó világba,
hol napfénytócsákban áll a láva.
Ki ladikom volt, és áthozott a nagy vízen,
otthont szőtt mikörénk,
forró gombostüvel vigyori figurákat
karcolt műanyagpoharunkba,
elalvás előtt ágyunk felett
mesefoszlány lengedezett,
az előszobaszekrényben
sünök laktak,
nyammogva ették a túrót,
ropogtatták a szarvasbogarakat,
kinn a fákon tyúkok aludtak,
hatalmas, tollas díszpárnák,
rájuk hajtotta fejét a hold,
a kertben cselgáncsosok
apritották egymást,
döngött a pázsitfüves tatami,*

*a fejetlen kertitörpe üreges testét
pincebogarak lakták,
a szekrényekben rendkívül olcsón
vásárolt mákdaralók, diódaralók
sokasága, melyekből utánozhatatlan
anyai bejgli tekergett ki.*

*A konyhában kialvatlan,
mulatástól beesett szemű
írók, költők verték az asztalt,
szidták a rendszert, egymást,
a besúgókat, a dilettánsokat,
a szerkesztőket, a kritikusokat,
az Istent, a világot, a Forma 1-et,
a Tirannosaurus rexet,
mely folytonosan leharapja
azoknak az alkotóknak a fejét,
akik kósza ösztöndíjnyinál magasabbra
merik növeszteni zsiráfnyakukat.*

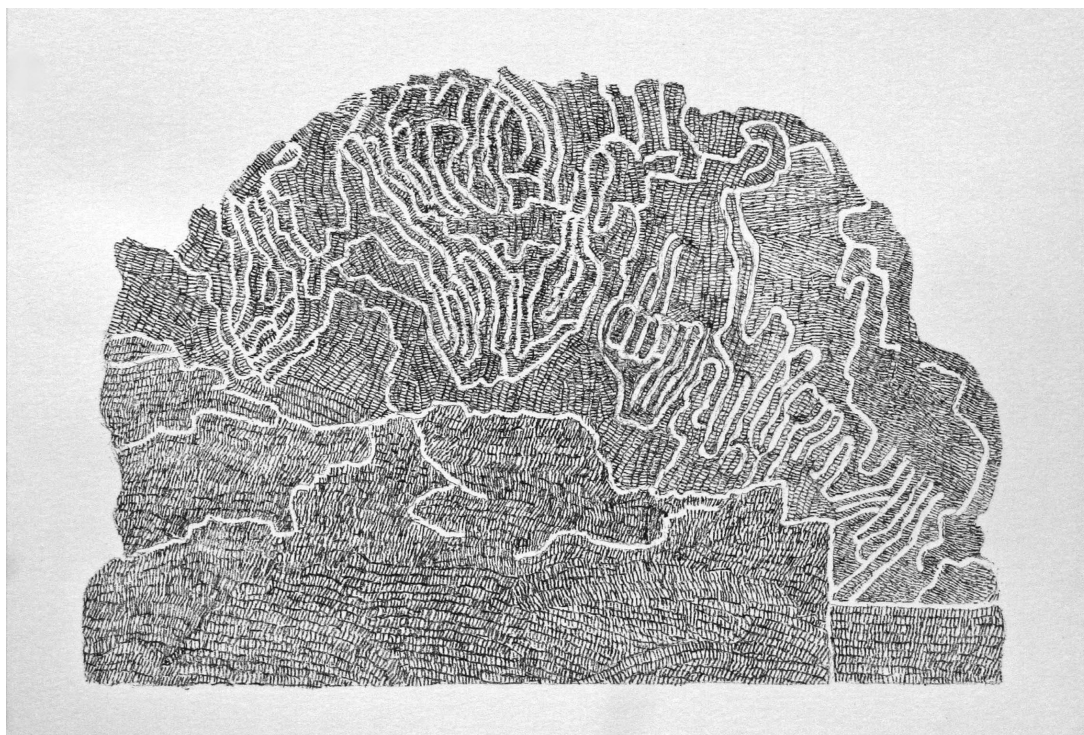
*De persze mindig újranozott a fejük,
az egyik négykézláb szaladt ki
Warburgunk elé, szájában fűcsomó,
a másik forró hóban pillangóúszott,
a harmadik egy bogrács gulyáslevest
borított a fejére kalapnak,
a negyedik röptében kapta el a Jupitert,
akármilyen magasra rúgtam is az égen.*

*A nappaliban huszárok vagdalkoztak,
néha elkapta bokámat egy indián,
övéről dögszagú skalpok csüngtek,
lémentem a pincébe, ahol a pálinkásüvegek
és ládányi körték közt Nemo kapitány
szorgosan összegezte mérőműszereinek
eredményét, ha pedig kinéztem
a templomot körbeölelő hófehér
dombokra, loncsos bundás nábobok
pufogtattak farkasokra,
és a fagyos kásába kacskaringós
miniszteri aláírást kanyarított a vér.*

→

*Uram, ez volt a világ kezdete,
elválasztottad egymástól a mákost és a dióst,
és láttad, hogy ez jó,
elválasztottad a tyúkoktól a galambokat,
ez is jó volt,
a magatartás hármassokat a szorgalomhármassoktól,
és láttad, hogy ez már nem annyira jó,
én meg közben felfaltam a súlyzókat,
telelövöldöztem a céltáblákat eperrel,
betonnal töltött lufikat röptettem az égbe,
míg a korrektúrázatlan kéziratlapok halmai felett,
az űrszélben keringő mosott zoknik felett,
a terrorakciókat kitervelő playmobil-emberkék felett,
a kertben termett paradicsomok felett,
a gondoskodás alakzatai felett
élt és uralkodott anyám.*

*Uram,
nagy itt a forgalom,
késés nélkül röpdösnek
a menetrend szerinti angyalok,
míg a vizek mélyén
cikáznak szemháj nélküli szemek,
rezzenetlen tekinteted
édesanyámról le ne vedd!*

Régi kert